

Fig. 1. Sværdfæste fra Caarborg ved Korsør. † Størrelse.

Fig. 3. Jernsværd fra en Gravhøi i Angel. † Størrelse.

Fig. 2. Solbelagt Sværdfæste fra Norge. † Størrelse.

Anders Tilkjøb.

(Fortsat).

Klokken var neppe halv Fem, da jeg allerede stod i det aabne Vindue og forfriskede mig ved at indaande den kolige Morgenluft. Jeg havde været vaagen engang tidligere og havde rullet Gardinet op, men da jeg mærkede, at Solen endnu ikke var opstaaet, lagde jeg mig atter hen, uden dog at kunne sove. Jeg kunde ligge i Sengen og see heelt ud over Sundet.

„Pip pip!“ sagde Fuglene udenfor i Træerne, da den stærke Morgenrøde farvede den østlige Horizont. Pip, pip, pip, pip! Løb det stærkere, efterhaands som Solen, endnu

bækket af Havet, forgyldte Skyernes Kanter. Errrrrr! Løb nu endelig den sulde Trille høit i Luften, da Solen hævede sig i hele sin Majestæt og indbød den slumrende Verden til fornyet Liv og Glæde. Det var en glad Lærke, der ikke var seen til at modtage Indbydelsen. „Saa lad mig komme med,“ tænkte jeg, der ikke kunde ligge roligt ved alt Dette, og sprang op af Sengen for at fryde mig over den skønne Morgen.

Jeg saae udover Sundet. Det laa glat og blankt som et Speil, saa stille var det. Uagtet jeg kun utydeligt kunde skimte Fisserbaadene, der stræbte indover mod Land, naaede dog Lyden af Ræslagene mit Øre, og snart hørte jeg ogsaa Follenes Stemmer tydeligere og tydeligere, indtil de omsider blandede sig med Lyden inde fra Land, der foraarjagedes af

de travle Koner og Piger, som nede ved Stranden gjorde Alt parat for at modtage Fisterne og den forventede Fangst. Mændenes besværlige Dont og Anstrengelse var endt for denne Gang; nu stulde Konerne tage fat. Garnet blev hjerget, Fiskestene kom i Kurvene, medens Mænd og Kvinder i Forbigaaende gave hverandre en flygtig Morgenhilsen. Det Hele var saadan et hjønt Billede, som jeg nok kunde have lyst til at tage i nærmere Lidsyn.

Saa meget det tiltalte mig, saalibet blev det bemærket af et Selskab, der bestod af to Fruentimmer og to Mandspersoner, der gik midt paa Veien med hverandre under Armen og slentrede hjemad mod Byen. De kom nok fra Dyrehaven. „Vi gaar her og synger i Maanedstid,“ sang de. De havde nok ikke observert, at Solen var staaet op.

